

Tam, kjer se je rahla vodica dotikala njenih svetlih udov, tam, kjer sem užil v pogledu nanjo zadnjo svojo srečo, tam . . . tam . . . oj tam naj — poginem! Oj, tam naj se hladni valovi zagrnejo nad težko mojo glavo, tam naj počivam!«

In težko se je vzdignil, da bi odšel.

Še enkrat se je ozrl po sobi, vrgel s prsti poljub proti durim, za katerimi se je kratkočasila nezvesta, ter se vglobil v misel na smrt . . .

A tedaj so se hkratu odprle iste duri, nekaj je zafrfotalo, in iz sobe je — priletela papiga ter sedla na mizo. In ko je zagledala Hrastovca, je prestrašena zavpila: »Revež! Revež! Vidiš ga! Vidiš ga!«

Takoj za njo pa se je oglasila Vidka ter ji zaklicala, predno je še opazila Hrastovca: »Ljubček moj, kje si?« . . .

* * *

Nekoliko pozneje je bilo zopet slišati iz sobe: »Ljubček moj!«, a sedaj se ni glasil ta vzklik papigi, pač pa presrečnemu Hrastovcu, ki se je tisti čas kopal v Vidkinih objemih, a ne v hladnih valovih . . .

In danes je Hrastovec najsrečnejši poštar na celem Kranjskem; tako vsaj trdi vselej sam, kadar nam pripoveduje to »resnično« zgodbo prvega poseta pri svoji sedanji ženki, nekdanji Vidki Koširjevi.

Ko dobrane se mrače . . .

Ko dobrane se mrače,
k meni spejo glasi tihi
kakor tožbe tajni vzdih
src, ki v žalosti žive.

Mir, ah, lega na zemljo,
meni ni ga moč dobiti,
ni mogoče potopiti
duše v spanje mi sladko.

Tihi polunočni čas,
trepetanje zvezd v višavi! . . .
glas vpijočega v puščavi,
trs samotni, to sem jaz —

Pridite, nevihte ve,
pridi, burno ti življenje,
pridi, šumno koprnenje,
preupijte mi srce!

Jasnih, jasnih solnčnih dni
polnih borb, polnih ječanja . . .
Tiho, tiho dalje sanja
noč z bleščečimi očmi.

Aleksandrov.

